

Az élet portálan útjai

Katona Bálint

Az élet portalan útjai

Katona Bálint

Publio Kiadó

2013

Szöveg, s szövegközi illusztrációk:

Katona Bálint ©

borító:

Gyimóti Andrea ©

Minden jog fenntartva!

Az ember életének útja olyan, mint egy köd által ellepett híd. Mész a hídon, a megtett útról csak ködös emlékeid, jelenről szürke impresszió, a jövődről reményeid...

0. fejezet: Előszó

Az est egy kis teremben volt, az egyik oldalán ablakok, azzal szemben tükörfal. Az ablakoknál hosszan süteményes tálak voltak felkínálva, és ilyen-olyan italok. Középen székek. Mondván, hogy vékony vagyok, soha nem kellett kínálni. Elkezdtem a vendégekkel együtt lakmározni. Ahhoz képest, hogy zártkörű volt a rendezvény – még jó, hogy nem névre szóló – elég sokan voltak, alig fértünk el. Szerencsére sokan leültek a székekre, így egyre kevesebb és kevesebb emberrel ütköztem az asztaloknál.

Kis idő elteltével azt vettem észre, hogy rajtam kívül, már csak egy-két ember maradt állva. Így gyorsan én is leültem a sorok közé, és csendben vártam. Természetesen, akik korábbról is ismerték egymást, összegyűltek, és beszélgettek...

A meghívottak többsége idősebb korosztály volt. - Alig látok egy-két tagot az én évjáratomból... - gondoltam magamba, miközben ide-oda csavartam a fejem.

Nem kellett sokat várni, és a székek előtt lévő színpadra – amit eddig észre sem vettem – egy alacsony termetű ember állt fel.

- Üdvözlök önöket, a mi kis körünkben... - na hova csöppentem, mire való ez a bizalmaskodás? - kérdelem magamban - Szeretettel üdvözlünk mindenkit a szerzői esten. Nem is akarom tovább húzni a szót. Jöjjön hát az-az ember, akit mindannyiunk ismer... - hát én nem. - mosolyogva gondoltam. Az ajtó megnyílt a törpe mögött, és kijött egy ősz szakállas vénember. Ekkor a kis törpe odatolt egy széket a színpadra, és az öreg kézintéssel jelezte a köszönetét.

A fickó körülbelül hetven évesnek tűnt, erős ráncain árnyékot vetett a fenti fény. Bumszli orra teljesen árnyékba foglalta az állát. Természetesen mindenki mosolyogva tapsolt, az öreg biccentéseket küldött ismerősei felé, és lehuppant a székre. Erre hamar csönd lett. Egy tú leesését is lehetett volna hallani. Még rágni se mertem. A maradék sütit leraktam a tányérra.

- Üdvözlök mindenkit az estemen. - az öregnek mély telt hangja volt. Még egyszer ellenőriztem, hol is vagyok tulajdonképpen? - Ja, szerzői est - ekkor páran bólogattak - igen. Hát, ha már ez az én estem, akkor, - megállt pillanatra, kezét a szívére tette, - és igen, a szívem azt akarja, hogy megosszak veletek egy történetet. Nem tudom mennyire értek rá. - ekkor még mélyebb csend lett. Szerintem senki nem merte volna azt mondani: jó akkor én most lelécelek srácok, jó volt a kaja pia, csáó... Majd öt másodperc múlva: - hát jó, akkor előre szólok, hogy hosszú lesz. Biztos akarjátok? - Akarjuk, igen... - hangzott össze-vissza a válasz. - Akkor jó. - felelt az öreg. - Ebben a történetben minden lesz, ami szem, szájnak ingere, és nem ingere. De akinek nem inge, ne vesse magára. Aki magára vette, és hagyta, hogy felingerelje magát, akkor vessen magára, - hatásszünet - az inget. - és

erre ismét elmosolyodott. - Lesznek nevek, helységek, amik valóban léteznek, kitalációk, alakulatok, satöbbi. Minden csak arra megy ki, hogy ti kedves barátaim tanuljatok.

Hiszen nem tudjuk, mit hoz az élet, mások hibáiból érdemes tanulni, az ingyen van. Viszont az ember az önhibájából tanul a legtartósabban, - ekkor két kezét rátette a hasára, és a széles mosoly összerándult - tehát tanuljunk a lehetséges hibákból. Én mindig azt szoktam mondani, hogy minden tanácsot szívjunk magunkba, és ha az a tanács, mind emberileg, mind gazdaságilag, vagy mind etikailag - jó hát persze attól függ milyen tanács - ha jó, és ha hasznunkra, és más hasznára válik, ne engedjük el. De, ha valahol megütközik, akkor rögtön tegyük félre, és ne foglalkozzunk vele addig, amíg valami oknál fogva mégis újra fel nem merül a későbbiekben. Az emberek utaznak, ide-oda rohangálnak, és gyakran nem törődnek a másikkal. Nem törődnek azzal, hogy annak milyen lehet. Persze nem azt mondom, hogy akkor a fél életünket bámészkodással töltsük el, és magunkkal ne foglalkozzunk. Igen is kell magunkkal foglalkozni, hiszen ha a világnak segíteni akarunk, akkor magunknak kell energiát adnunk a kezdetekben. Később pedig úgyis a jó dolgok plusz energiát adnak, és segítenek automatikusan fejlődni, felemelkedni. - ezután leállt, várt egy rövid ideig, és megint folytatta - Sajnos a mai világban egyre nagyobb a gazdag és a szegény ember közti szakadék, s az ellentét. Sokáig azt hittem, hogy sajnálni kell a szegény, járdaszigeten térdeplő koldusokat. De valaki jött, és megmondta, hogy nem kell őket sajnálni, ők választották maguknak ezt a sorsot. Viszont azt a koldust, aki fel akar emelkedni, segíteni, és támogatni kell. Bízgatni szép szóval és kevés pénzzel, több élelemmel, több lehetőséggel. De csak azt szabad, aki akarja! Ha annak segítesz pénzzel, aki azt saját maga tönkretételére használja fel, akkor te magad is bajt követtél el, hiszen segítetted őt, hogy rosszat tegyen maga ellen. Legjobb, ha ételt adsz. Azt nem tudja eladni, nem tudja az egészsége rovására fordítani. Eldobni pedig hülye lesz, - bár erre már láttam példát - ezért megeszi. Nincs más választása. Egy idézetet engedjetelek meg barátaim; „Ha már kivágtunk minden fát, megöltünk minden halat és megmérgeztünk minden folyót, rájövünk, hogy a pénz nem ehető.” Most hirtelen nem tudom ki mondta, de egy nagyon tanító mondás ez! Nem véletlenül sülyed valaki könnyen egyre lejjebb, és lejjebb. Amennyi kevés kis összeg befolyik nekik a koldulásból, rögtön alkoholra, cigire költik, és nagy részét a koldusmaffiának kell adniuk...

Érdekes! Megfigyeltem, ha gazdagból lesz szegény, az nem éri meg a jövő hónapot. Ha viszont szegényből lesz a koldus, akkor sokkal nagyobb esélyei vannak! - rövid szünet - Ha valaki a történet közben el szeretne menni, mert a másik kontinensen várja a családját, akkor természetesen feláll, és elmegy a porthoz. Senkinek nem kötelező itt lenni. Bár - és most megint elmosolyodott - ha ilyen sokan itt vagytok, akkor biztos jó volt az előző regényem.

Nos, hát akkor eme szép szerdai estén...

- csütörtök van! - kiabálta be az egyik idős nő

- jaj, tényleg?

- igen, ma 2068. április 26-a van. csütörtök, - szünet: - drágám! - felelte az öregasszony

- jól van - szünet: - drága! - válaszol lassan elnyújtva a vénember. - erre csönd lett, és legyintett a közönség felé, majd így folytatja - nekem oly mindegy, szerda, csütörtök, vagy február 30. - és lassan elmosolyodott, majd az öregasszonynak dobott egy kacsintást. - mondanom se kell, kitört a tapsvihar... De, hogy miért? A kacsintásra?! Lehet...

- Egy sok évvel ezelőtti szeptember elejétől kezdődő történetem, így szól:

1. fejezet: A kezdetek

2013. szeptember 1

- „Már alig várom, hogy holnap elkezdődjön a sulis! Régen láttam a barátaimat Krisztiánt, és Ádámot. Jó volt velük nyaralni a Balatonnál... Az esti grillsütések, és szalonnazsírral csöpögtetett kenyerek, a sült hagyma íze! Jó lesz titeket újra látni...

Igaz nehéz lesz ez a tanév, most több és annál is több dolgot fogunk tanulni, amit viszont úgysem fogok megérteni. Megint majd korrepetálhat Krisztián, hogy meg ne vágjanak matematikából, de mindegy nem is érdekel, a lényeg, hogy jól megvagyunk.

Holnap kezdődik az évnyitó pesten. Már előre örülök a találkozásnak. Igaz, mondták Ádiék, hogy miért nem csinállok magamnak is felhasználónevet az interneten, és miért nem csevegek velük... De valahogy már nem tetszik, nem érdekel. Ha még úgy kb. ötször elmondják, akkor regisztrálok.

Remélem Ő is ott lesz... Bárcsak megint láthatnám a szemeit... Ó Erzsikém! Bárcsak együtt lehetnénk... Azt se tudom, hogy szeretsz-e, jó lenne ismét látni téged..."

Ezután Dani összecsapta a naplóját, és kiment a házból.

- Majd jövök! - kiáltott fel anyjának, a nyitott ablakú erkélyre, s sietősen távozott, hogy minél távolabb legyen a háztól. A háztól, amitől oly sokat kapott, és aminek oly sokat adott. Vagyis inkább elvett... Elvett, sok időt, sok barátot és életet. Az utcasarkon aztán Dani rágyújtott egy cigire.

Szegény családban él, sok nélkülözések közepette. Szüleivel nem tudott sosem kijönni. Tinédzserkorszakában drasztikusan elnyomták a vágyait, és álmait. Lázadó természetű volt, mint sokan mások. Számítógépet akart, de nem kapott, bulizni akart, de nem engedték sehova. Egyszer nem fogadott szót, és elment. Miután visszament apja szíjjal verte el. Azóta ritkán beszél vele. Ha egyáltalán otthon van. Tudja, és érzi, hogy le kéne tennie a cigit, de már rászokott. Valahányszor beleszív, megnyugszik. Ha el akar tűnődni a problémáin, akkor a város melletti tisztásra viszi az útja, és nézi a lemenő nap által vörös, rózsaszínre festett égbolton lomha lassúsággal foszladozó elnyúlt felhőket.

Így történt most is. Még az utcán volt, de már hallotta a távolból sejtelmesen ciripelő tücskök zenéjét. Miután kiért a tisztásra, annak közepén egy, a földből kimerevedő ferde sziklára ült, és lassan pöfékelt.

A téma örök és folyton ugyanaz volt a számára: miért volt ilyen élete? Az általános iskolában sosem becsülték meg, nem voltak barátai. A gimnáziumi évei alatt volt egy, de lehetett volna több. Amióta az egyetemre jár, sokkal könnyebb neki. Elfogadják, és van két barátja. Talán ha az a lány is összejönne...

Meredten néz a távolba, és talán a fénytől? Vagy talán az érzelmektől, a táj a szélének képe el kezdett hullámozni. A hullámozás egyre feljebb, és feljebb tört, Dani ekkor behunyja a szemeit. Hopp egy könnycsepp...

*

Másnap a tanévnyitón sokáig kereste barátait, de végül megtalálta őket. Gyors baráti ölelés és kézrázás után, leült melléjük. Az évnyitó a szabadban volt, verőfényes napsütésben. A fiúk megbeszélték a nyarat, és azt is, hogy éjszaka - mint a tavalyi évet - ezt is sörözéssel fogják indítani a kollégiumban.

Miközben beszélgettek - igen a rendezvény alatt - hirtelen Dani felfigyelt valakire, aki a közönség soraiból, pont akkor lépett fel a színpadra. Igen, ő Erzsébet.

- Szeretettel köszöntöm az itt megjelent diákokat, szülőket...
- Na, Dani ki van itt? - veti oda kérdését Ádám, s közben vigyorog, mint a tejbe tők.
- Igen látom... - felelte mosolyogva, s tekintetével tovább követte a lányt.
- Erzsébet akkor már harmadikas? - Kérdezi Krisztián, Daninak címezve.
- Igen, eggyel felettünk jár. Nem tudtad? - feleli helyette Ádám.
- De szép... - ámuldozik Dániel.

A leányzó melleleg barna szemű, barna göndör hajú, vékony alkatú, pici orrú, kicsi kerek arcú, és ismét megjegyzendő. hogy egyáltalán nem beszélt még Dániellel. Lehet, hogy tudja, hogy szereti, mert Dániel gyakran ült úgy a félkörívben elhelyezkedő padokban, hogy tökéletes rálátása legyen a lányra. Viszont ha a lány középre ült, csak a haját nézhette. De az is elég volt a számára.

- Hát nem volt nagy felhajtás ugye? - Kérdezi hirtelen Danit Ádám.
- Mi? Már vége is van? - ébred föl Dani
- Kérem, álljanak fel, és végezetül énekeljék el a Szózatot!

A Szózat után az ifjúság elkezdett szedelőzködni. A fiúk a kollégiumba tértek vissza.

Dánielnek kócos szőkésbarna haja volt, kék szemekkel, és kerek pufi arccal, nagyobbacska orral, átlagos testsúlyú, de egy kicsit már kövérkés volt.

Ádám vörös hajú, alacsony, egy kicsit testes, barna szemű, volt, elnyújtott arcát szeplők

borították.

Krisztián, pedig magas, vékony volt, és már kopaszodó feketehajjal rendelkezett.

Miután beértek a szobájukba, elővették a becsempészett italokat, és vígan fogyasztani kezdték őket. Dánielnek nem volt túl jó hangulata, hamar beleunt, a kártya se kötötte le. Így hát kiment az utcára.

Épphogy csak felszállt a villamosra, és elindult a Petőfi hídon a Boráros tér felé, egyszer csak megpillantotta őt a menetirány bal oldalán. Erzsébet épp egyedül sétált vissza a kollégium felé. Daninak eszébe jutott az a gondolat, hogy le kéne szállnia a következő megállóban, és oda kéne futnia hozzá, hogy végre megszólítsa egy évnyi egyoldalú ismeretség után. A Boráros téren pont szerencséjére épp ott volt a vissza irányba induló villamos. Gyorsan fel is szállt abban a reményben, hogy eléje sétál.

Elindult a szerelvény, és erősen fürkészte a menetirány jobb oldalát. De senki nem volt ott. Nagyon gyanús lett a dolog. Leszállt a járműről, és elindult a járdán. Nem találta meg. Nézte a másik oldalt, háta átment az úttesten, de hiába. Pedig teljesen biztos volt benne, hogy ő volt az. Csak nem? Lehet, hogy levetette magát a Dunába?! Átment újra a híd azon oldalára ahonnan a sodrás távolodik a hídtól. De nem látott semmi szokatlant, csak a víz szokásos szürke fodrait. Mély üresség ült ekkor rá, és nyomasztó érzés fogta el. Vajon mi történt? A fejét lassan rátette a szürkészöld korláton könyöklő kezére, s merengett a távolba, ahol a Lágymányosi híd tüköréggői világították meg a híd útburkolatát. Néha a csendet megzavarta egy-egy mögötte elhaladó autó, vagy erősen dübörgő villamos.

*

Másnap a többieket hátra hagyva - mivel ők erősen küzdöttek a másnaposság állapotával - az elsők közt lépett be az előadóterembe, ahol alig voltak emberek. - Nincs itt. - mondta magába - biztos ő is nehezen kel fel - nyugtatgatta magát. Leült a helyére, és elkezdte olvasni az újságot. Alig telt el számára kis idő, már hallotta a professzor hangját.

- Üdvözöllek titeket az első órán ebben a tanévben - erre hirtelen föleszmélt, hogy már el kéne tennie az újságot. Amint ezt megtette akkor vette észre, hogy körülötte megtelt emberekkel az egész terem, és észre se vette, hogy leültek mellé a barátai. Rögtön eszébe jutottak a tegnapi történések, és elkezdte fürkészni tekintetével azt a meg szokott helyet, ahol tavaly ült ő.

- Hol van Erzsi? - kérdi a helyét üresen látva Dániel

- A csajod? - kérdez vissza Ádám flegmán - szerintem tudnod kéne, hisz tegnap biztos vele voltál. Tegnap olyan hamar kiszállingóztál, és olyan furán tértél vissza... - mondta, s közben végig nézett barátján.

- Minden okés? - kérdi Krisztián homlokát megráncolva

- Majd elmondom óra után! Most figyeljünk, mert megint ránk szólnak, és égünk, mint a Reichstag! - válaszolta

*

-... és nem láttam, nem találtam sehol! Hiába néztem akár merre! - meséli a történeteket a kollégiumi szobájukba térve Dániel - pedig végre egyedül volt, és végre tudtam volna beszélni vele... - miután ezt elmondta, lecsüggesztett fejjel rázuhant az ágyára, a könyvei, és az összehajtogatott ruhák közé. Kisvártatva kopogtattak az ajtón. Krisztián épp az ajtónál ált, odafordult és kinyitotta. Két rendőr állt a folyosón.

- Fazekas Dániel? - kérdezte az egyik rendőr - Erre Dániel felpattant izgalmában az ágyról és odament.

- Én vagyok - remegő hangon - miben segíthetek?

- Velünk kell jönnie! - felelte szűkszavúan a biztos úr, és kivezették a kollégiumból. Kint egy sötét fekete autóhoz vitték, ami mellett két fekete öltönyös ember állt. - Rendben, innentől átvesszük! - szolt oda az egyik rendőrnek a jobb oldali, és ekkor oda bólintott a kollégájának, aki a füléhez nyúlt, s jól hallhatóan ezt mondta - a csomag elindul, biztosítástól fejpénzt kér, kód nulla zulu alfa epszilon - Dániel már attól kikészült, hogy a rendőrök keresték meg. De ezek után már csak a vég következhet...

Mi a fenét akarhatnak ennyire tőle? A fekete öltönyös beültette a kocsiba, de közben nagyon erősen szorította a karját.

Az utóban ülve próbált kitekinteni az ablakon át, de nem lehetett, mert az ablakok sötétítettek voltak. Bent sötét volt teljesen. A sötétség nem tartott sokáig a műszerfalon apró kis lámpák kezdtek pislákolni, de csak épp annyira, hogy észrevette, valaki ül mellette. Nem ismerte a férfit. Ekkor elindult az autó. Halk volt a motorja, Dani észre se vette, hogy éppen alapjáraton volt az autó mialatt beszállt. Az hamar kikanyarodott a főútra, és nagyon gyorsan ment. Dani nem tudta merre mennek.

- Én kérdezek, te válaszolsz! - kezdi hirtelen az illető, mély érces hangon.

- i-igen - felelte hirtelen Dani, de el sem jutott a tudatáig, mire mondott igent

- 2013. szeptember elsején, azaz tegnap este 21 óra 37 perckor a Boráros téren leszállt a 4-es villamosról, és átszállt a menetiránnyal szemben közlekedő 6-os villamosra. Így történt?

- igen - vágta rá, úgy hogy közben, rá se mert nézni az alakra

- 21 óra 39 perckor leszállt a Petőfi híd budai hídfőnél,

- Igen. Leszálltam, ott. - vágott közbe Dániel zavarában

- csak akkor beszélhet, ha engedélyt adtam rá! Megértette?! - kiabált az alak

- igen, ... meg! - válaszolta meglepődve, és most már tényleg nagyon ideges volt, közben egyre gyorsabban ment az autó, és több kanyart is oly hirtelen vett be.

- Akkor kérdezném, hogy miért ment mégis vissza a hídon újra a Boráros tér irányába?

- Szeretem! - Vágta rá zavarodottan, melybe egy kis büszkeség is szorult.

- Micsoda?! - förmedt rá az alak - kit szeret?!

- Erzsébetet! - válaszolt hirtelen Dániel, és megismételte: Erzsébetet szeretem!

- Tehát ismeri Tódor Erzsébetet?

- Nem. - ekkor Dániel erősen elszomorodott.

- Nem? - kérdezett vissza - Akkor miért indult el feléje?

- M, m, mert szerettem volna megszólítani. Végre először. - mondta dadogva Dániel, és ekkor ránézett másodsorra az alakra, s látta, hogy egy fekete durva lapos homlokú, komor tekintetű a férfi, s eztán újra maga elé bámult.

- Értem. - nyugtázta az alak - Itt van egy papír - dobott elé egy magyar címerrel ellátott sötét dossziét, kinyitva belül egy névlista volt látható, s köztük megtalálta az ő rubrikáját. - ott írja alá! - szolt az alak, és odadobott egy arany tollat. Finom volt a fogása, és kényelmes volt vele írni.

- Most aláírt egy titoktartási nyilatkozatot, ami itt elhangzik olyannyira titkos, hogy ha kilotyogod, akkor hirtelen megcsúszol a vizes járólapon, és úgy beütöd a kis burádat, hogy szétloccsan az agyad. Világos voltam? - amíg ezt elmondta fokozatosan oda hajolt Dani arca elé, s már a leheletéből lehetett érezni mennyi cigit szívott el aznap. Ezek után Dani már csak bólogatni tudott, beszélni nemigen...

- Azon az estén, a híd kamerái egy furcsa anomáliát mutattak, egy fénylő valamit vettek filmre - ekkor Dániel kezéből kikapta a fekete dossziét, kinyitotta, és elővett egy esti képet, amin a híd látható, és a villamos felett egy apró fény volt.

- Láttál ilyet? - kérdezi erősen az alak

- Nem, nem láttam!

- Mondd el mit láttál!

- Láttam Erzsit, ahogyan ott sétál, és arra gondoltam, hogy most egyedül van, és megszólítom. Amikor a villamoson voltam láttam, ahogyan ott sétál. - ekkor megállt egy pillanatra és gondolkodott - Aztán elindultam feléje, és nem láttam sehol. Azt hittem, már a végén, hogy beleugrott a Dunába, és...

- Tudjuk, tudjuk! Láttunk mindent! Felvett téged a kamera. Nem gyanúsítunk téged semmivel. - ekkor a férfi vett egy mély levegőt és folytatta - Viszont a kamera vette, ahogy az a valami a lány feje fölé szállt, és valahogy benyelte, ellepte, - ekkor Dánielnek tágra nyíltak a szemei - majd el is tűnt... - Fejezte be a mondatot az alak és ekkor hangos szirénázást hallottak, ami nem akart megszűnni. Dániel rögtön rájött, hogy már annyira gyorsan hajtott az autó, hogy a rendőrség üldözőbe vette, de nem sokáig. Az alak, megnyomott egy gombot, és abban a pillanatban a szirénák fokozatosan

elhalkultak.

- Hol is tartottunk? Ó igen. Láttál ehhez hasonlót?

- Nem! Most nem is tudják, mi van Erzsivel?

- Még mindig én kérdezek! - förmedt rá újra Dánielre, de amilyen hirtelen volt a reakció olyan hirtelen hagyott alább. Látszott rajta, hogy nem nagyon látott még ilyet, és el is kezdte vakarni a fejét.

- Végeztünk! - mondta ingerülten, és hármat koppantott az utastér falán, majd egy érezhető fordulás és tíz perc csöndben töltött utazás után a kocsit álló helyzetbe állt, majd nyílt az ajtó. Kiszállt az autóból, s az rögtön el is hajtott. Még két percig ott állt, és nézett. Merengett. Majd megfordult, és visszament a kollégiumi szobájába.

Késő estig vártak a srácok, végül feladták a várakozást. Épp lefekvéshez készülődtek, amikor kinyílt az ajtó. Kérdezték tőle mit akartak rendőrök, de nem tudta, hogy mit kaphat érte, ha elmondja a többinek, amit tud. Ha hirtelen meghal? Még olyan fiatal... Mondta nekik, hogy nem mondhatja el, de ők tovább erősködtek. Hiszen a barátai, megbízik bennük. Így elmondta töviről-hegyire mi történt. Utána nagy volt a csend, és a tanakodás. Végül Krisztián megtörte a csendet:

- Nézzünk utána, mi lehet ez! - lendületesen kinyitotta a laptopját, és kutatni kezdett.

- Én meg megnézem a közlekedési kamerák felvételeit, hátha látok valami érdekeset. - vetette fel az ötletet Ádám. Dániel nem tudott semmit se csinálni, teljesen eluralkodott rajta a szomorúság, magány és a félelem. Egyszerre érezte, hogy valami nagydolog része, hisz beavatták egy államtitokba, de közben Erzsire gondolt, aki kitudja, most hol lehet, és mi lehet vele...

Az ágyán fekvé nézte a fehér plafont, amin a kinti lámpák sárga folyós fénye táncolt. Esett az eső. Amit eddig észre se vett, pedig szereti az esőt hallgatni, szereti az eső illatát, azt a mély dús érzést, ahogy bejut a tüdejébe, és kitisztul minden... Szereti a villámokat, szereti ha dörög az ég, ha kopognak a cseppek az ablaküvegen. De most csak komótosan esett, és a falról csöndben csordogált az ablaküvegre. Peregtek a percek, amikből lassan órák is teltek, mint vízcsepp a kinti ablaküvegen... Ádám végül megtörte a csendet:

- Srácok! Találtam valamit! - mondta lassan elnyújtva. Erre a többiek odamentek hozzá. Egy közlekedési kamera volt, az egyik autópályán, amin jól látható a képen, hogy átsuhan egy apró fénypaca az autók sokasága felett.

- Érdekes, milyen gyakran készül kép erről a szakasról? - Kérde Krisztián

- Olyan két másodpercenként - felel Ádám - akkor, ha ez az a valami, amit mutattak neked Dani, akkor nagyon gyorsan megy. Az első képkockán itt - ekkor a paca a monitor jobb szélén volt látható - a második képkockán pedig itt - ekkor pedig feltűnt a monitor bal felső szélén.

- Jó szemed van! Hogy tudtad kiszúrni? - kérdezi Dániel

- Szerintem csak szerencsém volt - mosolyogva Ádám.

- Hát jó keressünk tovább! Ezek szerint van esély, hogy meglátjuk talán egy másikon is. - mondta Dániel, s ő visszahuppant az ágyára, mivelhogy neki nem volt laptopja.

Ádám, és Krisztián tovább kerestek, és ismét meddőidő következett be. Most viszont valamivel rövidebb idő után ismét történt egy felfedezés.

- Hát nem tudom, hogy ez az, amit keresünk, de azt hiszem találtam valamit. - töri meg a második csendes elmélkedést Krisztián. Oda mentek a srácok, és várták a magyarázatot.

- Ez egy időjárás-foglalkozó oldal, amin kamerákat lehet nézni. Az egyik dobogókői kamerán láttam ezt. Az első képkockán, egy fény pötty látható. Nagyon lassan mozog, az ötödik képen a fény pötty a földre ér. Ez a kamera öt percenként készít egy képet, a falu szélén van, és a falu másik szélé felé lát. - ekkor elhallgat, majd megszólal lassan, halkán - és ott is marad... Magyarul valamire várhat?

- Lehet! Irány Dobogókő! - mondta Dániel.

- Most? Bakker ma - éjfél már elmúlt - sulis van! - rikkant fel Ádám - és így is egész éjszaka ezzel foglalkoztunk! Aludni is kéne valamit!

- Hát én is csak osztani tudom a véleményét - mondja halkán Krisztián - igaz hogy jó lenne kideríteni mi ez, de az iskola az első.

- Hát nem értitek emberek? Egy társunk eltűnt, és...

- Nem ismertük! - vág a szavába Ádám - Egyikünk se ismerte! - mondta lassan és hangsúlyozva - Nem beszéltünk vele, azt se tudjunk milyen ember volt! Ma különben is fontos előadás lesz, bent kéne lenni! Nem engedhetjük meg magunknak azt a luxust, hogy felcsapunk nyomozóknak! Úgyis te magad mondtad, hogy a rendőrség nyomoz!

- Azok szerintem nem zsaruk voltak, valami más... - motyogta halkan Dániel

- Tök mindegy, rajta vannak az ügyön olyan emberek, akik biztos láttak már ehhez hasonlót! Miért kell még nekünk is belemártani az orrunkat? Biztos értik a dolgukat, és biztos, hogy meg fogják találni Erzsébetet! Nem kell nekünk ezzel foglalkozni!

- Szerintem, manapság ha valaki bajba kerül, nem egyenlő bánásmódot, figyelmet kap! Ha egy híres ember kerül bajba, akkor rögtön tudják ki a tettes, rögtön meg tudják keresni, és találni! Erzsébet nem egy híres személy, akit a rendőrség meg akarna találni! - fűzte hozzá Krisztián

- Így van, jól mondd, - folytatja Dániel - Szerintem ebből nem lesz semmi! Az alak, aki kérdezősködött, nagyon nem volt a helyzet magaslatán! Szerinted miért vittek el? Miért kérdeztek meg egy 23 éves egyetemi hallgatót? - hatásszünetet tart - Mert nem tudnak semmit! - mondta hasonlóan lassan, mint az előbb Ádám - Látszott rajta hogy nem tud mit csinálni az üggyel, és hogy ilyet még soha nem látott! - egy újabb hatásszünet után - Én megszegtem az ígéretem. Beszéltem róla nektek, mert azt hittem tudtok segíteni. Azt hittem, hogy mellettem álltok... Meg akarom menteni Erzsit! Még ha nem is ismertétek, ő mégis csak egy ember! Nem akartok megmenteni egy emberi életet? - Erre nagy csend ült a szoba három tagjára. Szabályosan vágni lehetett a csendet, és az ablakon keresztül megjelent az első fénycsík.

- Felkel a Nap! - mondta halkan Krisztián

- Akkor itt az ideje a döntésnek! Jöttök, vagy egyedül megyek? - erre ismét erős csend honolt a szobában

- én maradok! - válaszolt Ádám

- én megyek. - mondta Krisztián, erre elmosolyodott Dániel

- Na, ne elmész?! - horkant fel Ádám - Ugyan miért?

- Mert szükségét érzem, hogy ott legyek - válaszolt Krisztián

- Köszönöm - szólalt meg Dániel, aki szélesre húzta a száját. Ezek után csak úgy forogtak a szemei Ádámnak, és már kezdte bánni, hogy egyáltalán nézegette azokat a kameraképeket. Látszott rajta, hogy töpreng.

- Jó, ha mind a ketten elmentek, akkor én se hiányozhatok. Elvégre több szem többet lát. Nemde?

- Igen. - mondta elmosolyodva Dániel

- Akkor pakolás! - csapta össze kezét Krisztián

- és mennyi időre megyünk? Mit viszünk magunkkal? - kérdezte Ádám

- Amit hasznosnak találsz, és fontosnak! Hozzál több garnitúra ruhát.

Dániel mintha csak előre tudta volna, volt egy sátra, még tavalyról hagyta ott a kollégiumban, és a gólyatáborból hozta oda.

Kimentek a kollégiumból, és felszálltak a buszra, ami elvitte őket a faluba. Kis keresgélés után meg is találták azt a házat ahonnan a kamera küldte a képet, és elindultak abba az irányba ahonnan a fényt lehetett látni. Párás és meleg volt az idő, a nap már magasan járt. Nyomasztó volt egy kicsit, hogy senkit nem találtak a faluban. Senki nem volt az utcán. A helyi bolt nyitva volt, de senki nem vásárolt semmit. Néma csend volt, néha egy-egy kakaskukorékolást, és kutyanyüszítést lehetett hallani, de azon kívül semmit.

A falu széléhez értek, ahonnan az erdő kezdődött. A fénynek, vagy fura anomáliáknak nem volt nyoma. Sajnos, mint fentebb mondtam, nem volt egy árva lélek az utcákon, így még megkérdezni se tudtak senkit. Becsengetni ilyen kérdéssel meg nem éppen célszerű. Úgy döntöttek, bemennek az erőbe, hátha találnak valamit. Az erdőben nem volt ekkora csend. A madarak csiripeltek, és mókusok rágcsálták a magvakat a fák lombkoronáiban. Hamar találtak egy ösvényt, és azon folytatták az útjukat. Egy tisztásra értek, messzire el lehetett látni, a szép zöld minden árnyalatát hordozta a dimbes-dombos erdősség. A fák levelei halkán susogtak, mikor feltámadt a szél. Egyszerre

kísértetiesen zengtek össze, oly módon, mintha egyek lennének, mintha csak emlékeztetnének arra, hogy a világnak adják a dús oxigént, sok-sok évtizedek alatt elérve ezt magukból, hatalmas faként, s mi emberek, pár rőfögő masinával, tönkre vágjuk eme nagy vívmányt, alkotást...

A táj varázsa egy pillanatra megállította a srácokat. Ha nem is találnak semmit, a látványért megérte eljönni, hogy magukba szippantsanak egy kis tiszta levegőnyit ebből a világból. Ha visszatérnek a dübörgő nagyvárosi forgatagba, el tudjanak újra utazni gondolatban erre a helyre.

Dániel végül elindult, és így kikölkentve a többieket, megindultak ők is. Az ösvényből földút lett. A dombnak nekifeszülve tolták fel, egyre följebb, és följebb magukat.

Hirtelen megpillantottak egy sziklát, amin három jel volt belevésve, és arany színnel kihúzva. Mivel nem ismerték a hely hírét, kultúráját, így nem tudták, hogy milyen szikla is ez. Úgy döntöttek, hogy megpihennek, az idetartó út is fárasztó volt, és inkább bedobnak magukba némi kaját. Nem beszéltek egymással, inkább figyeltek, hátha meglátnak valamit, ami a fényjelenségre utalhat.

Nem kellett olyan sokáig várni, egy fura zúgó hangra lettek figyelmesek. Néztek minden irányba, de nem tudták eldönteni honnan hallják a hangot. Végül Krisztián megpillantott valamit a távolban, és megfogta a rácsok karjait, és oda mutatott. Az a valami átlátszó volt, mégis lehetett látni, mivel a mögötte lévő tárgyak fényét görbítette. Valamilyen gömbre hasonlított a külseje. A zúgó hang felerősödött miközben följük ment, és megállt. A búgó hang fokozatosan elhalkult, de ott maradt felettük.

- Ez meg mi a fene? - kérdezte Ádám vontatottan, miközben méregették a felettük lebegő valamit. Egyikük se mert mozdulni, és igazából a kérdésre se mertek felelni.

- Valami gömb féle - válaszolt kisvártatva Krisztián

- Valami olyasmi - erősítette meg Dániel

- Vajon lát minket? - kérdezi Krisztián

- Hallani talán nem hall, mert akkor lejött volna ide - jelenti ki Ádám

Erre a gömb hirtelen a három fiú közé ment, és Ádám lábai közt távozott a messzeségbe.

- Jaj! - szökkent fel Ádám ijedtében

- Szerintem ez egy intelligens létforma lehet - mondja Dániel - különben miért jött volna közénk, pont akkor, amikor te azt mondtad, hogy lejönné, ha hallana minket

- Ez megnyugtató - folytatta Ádám - akkor meg kell válogatnunk a szavainkat felé? Vagy mi?

- Lehet - röviden Krisztián

- Csak azt nem értem, mit művelt Erzsivel - töprengve Dániel

*

Még sokáig volt ez téma, és úgy döntöttek, hogy mivel úgylis ott találták meg a gömbszerű valamit, így ott letáboroznak. Estére - miután lement a nap - a tűzifából tábor tüzet gyújtottak.

A tűz már lobogott, és a sátor már állt, - Dániel jóvoltából - így minden megfelelt a számukra. Hoztak magukkal kenyeret meg szalonnát, és tűzön megpirítva a zsírt a kenyérre csöpögtetve ették azt. Megbeszélték, hogy holnap estig, ha nem találnak érdemleges információt erről a valamiről, akkor visszamennek Budapestre, és ott folytatják a keresést, hátha választ találnak valamilyen forrásból. Lassan telt múlt az idő, a szúnyogok rendszeren elkezdtek rájuk járni, miután a lobogó tűzből már csak vörösen izzó parázs lett. A parazsat körbeülték, Dániel és Ádám magukon hagyták a hátitáskájukat, hogy a hátukat az is melegen tartsa.